

הדראמה של דוסטוייבסקי התחוללה ברח' באזל בתל-אביב: גופת הזקנה נמצאה בין הסמרטוטים, והשוודדים גנבו מחיר של נסיעת מונית

ההתאמה ועבודתה

נאשם פאר דוידו בעת השיחזור המישטרתי
„כבר יכולתי לתת את העניין למישהו אחר...”

יהודה של הזקנה המנוחה. השמועות שהילכו בשכונה, על העושר העצום הטמון בדירה, הן אשר הביאו למותה. מסתבר כי היו מי שהתעניינו בזקנה הערירית, וחשבו כי כדאי לפרוץ לדירה ולגנוב את אוצרותיה.

אלכסנדר פרידר, 20, צעיר בלונדי בעל שם רך וחזות ילדותית, בן מישפחה טובה מגבעתיים, שמע על אוצרה של הזקנה. מכר מיקרי בשם אהרון סאקי, שגר גם הוא ברחוב באזל, סיפר לפרידר כי בביתה של הזקנה יש לפחות שני מיליון לירות, ואפשר לשדוד אותה בקלות.

„לא הייתי במיוחד מעוניין בזה, כי אף פעם לא עשיתי דבר כזה, אף פעם לא פרצתי,” אמר פרידר במישטרה, כאשר נעצר. אך המידע נרשם אישם במוחו, כאשר פגש את סאקי שנית, החליט ללכת ולראות את המקום במו עיניו. הוא הלך לשם עם סאקי, כאשר זה מדבר על לבו ומספר לו על זהב, תכשיטים ומטבעות עתיקים מתקופת אחשוורוש, המצויים בדירה.

השניים עברו ליד חנותה של האשה, וכאשר כיוון פרידר את אצבעו לעבר דירתה, אמר לו סאקי: „אל תראה באצבע!” הוא סיפר כי הוא עוקב אחריה כבר שנתיים, ויודע כל דבר על אורח-חיה. הוא גם הציע דרך-פעולה: לארוב לזקנה כשהיא חוזרת לדירה מהחנות. לסתום את פיה, לדחוף אותה לתוך הדירה יאז לבצע את הגניבה.

פרידר החל מחפש שותפים להרפתקה. הוא השתחרר זה עתה מצה”ל, אחרי שרות קצר, הוא נמצא בלתי-כשיר, ביגלל סיבות שונות, ביניהן סיבות פסיכיאטריות.

רופא-שיניים. הצעירים הנאשמים ברציחתה סיפרו כי מישטרה כי הופתעו לגלות בדירה המלוכלכת חדר מלא מכשירים של רופא-שיניים, מכוסים באבק של שנים. בזיקנתה היתה אשה תמהונית. היא היתה לבושת סחבות. והיתה איספת בדירתה גרוטאית שמצאה ברהיבות, ושאותן היתה מטמינה במיזוחות ישנות, או מפזרת בין החדרים. השמועה בשוק בול וסביבתו אמרה כי היו לה אוצרות של זהב וכסף, של מטבעות עתיקים ודולרים שאיתם החביאה בין הגרוטאות הישנות.

כזו היתה הגיבורה האומללה של עלילה שהזכירה יותר מכל את סיפרו של דוסטוייבסקי, החטא ועונשו.

56 אלף

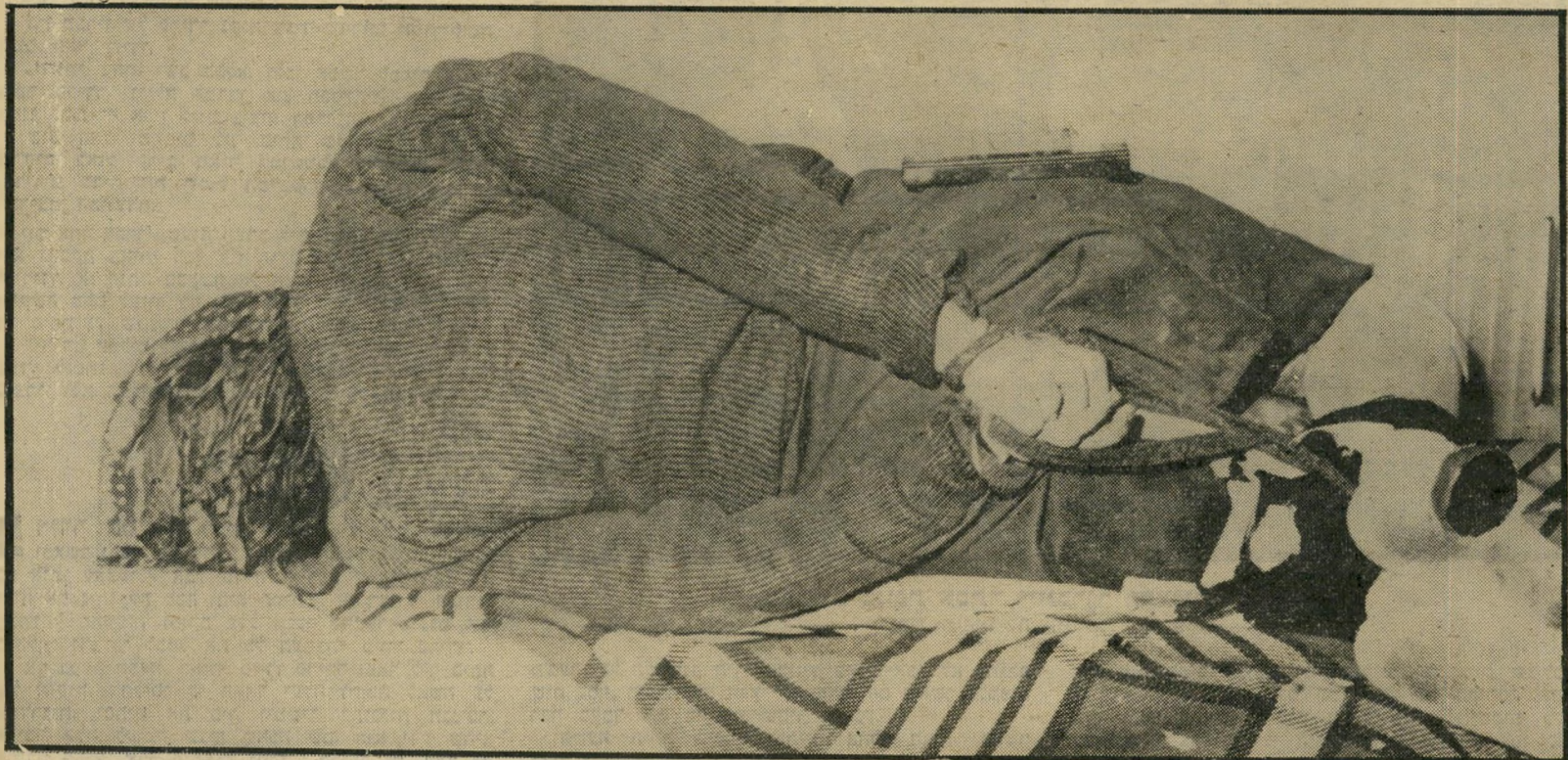
דולאר

היא לא היתה כמו אשה עשירה. אפילו את חשבון החשמל בביתה לא שילמה בארבעת החודשים האחרונים, ולכן נותק הזרם לדירתה. כאשר פרצו הרוצחים לדירה מצאו ליד מיטתה כמה נרות, שבהם היתה מאירה את החדר לפני השינה. בארנקה מצאו הצעירים 200 לירות, ולמרות החיפושים הממושכים שערכו בין הגרור-טאות והרהיטים המתפוררים לא הצליחו למצוא אפילו פרוטה נוספת.

הגברת רוזנברג שמרה את כל כספה בבנק. אחרי מותה התברר כי אמנם היה לה כסף רב. כחשבונה בבנק התגלו 56 אלף דולר. מאחר שמתה ערירית, ולא נותר לה כל קרוב-מישפחה, היתה מדינת-ישראל יורשתה הי

היא מצאה את מותה בחדר מלוכלך, בודדה בדירתה מלאה הסמרטוטים. אסתר רוזנברג היתה בעלת חנות קטנטנת בשוק בזל בתל-אביב. לא היתה זו אפילו חנות, אלא כוך בקיר, ללא חלון או דלת, שבלילה היתה מורידה עליו תריס הברזל.

כאשר מצאה את מותה היתה אשה בת 73, שמנה וזקנה, מקומטת ועצבנית, והתגוררה בדירה מזוהמת ברחוב באזל 27, ליד החנות. אבל פעם, כך מספרים, היתה אשה צעירה ויפה, והיתה נשואה לשני בעלים — שניהם רופאים. אחרי מותם ירשה מהם את שתי הדירות שהיו שייכות להם. הדירה שבה מצאה את מותה הכילה עדיין את חדר-עבודתה של בעלה המנוח האחרון, שהיה

מוצג מישפטי: גופתה של אסתר רוזנברג במקום הפשע, כשיריה כמזונות לרגליה
„פעם היתה אשה צעירה ויפה...”